

En tur til Kina

med 150 kg på ryggen

Lige nu sidder jeg inde i vores smukke jurt, som jeg har sat op i vores have for at få den sidste duft fra Kina.

Jurten blev jo bygget i august på Tørning Mølle. Den historie har I allerede fået. Jurten blev færdig og indviet lørdag aften med dans rundt om den og nogle af os nåede også at sidde indeni den og nyde det. Om søndagen blev den pakket sammen og Jette tog al filten (den var ikke helt tør) og jeg tog træet med til Sjælland.

Foto:Anette Damgaard

Og hvad skete der så?

Nu skal jeg lige tilbage til foråret, hvor jeg havde besluttet, at jeg ville med på den alternative verdenskvindekonference NGO i Beijing i Kina. På FNs Sociale Topmøde her i København havde jeg mødt kvinder, der skulle med på et fredstog fra Helsinki til Beijing og ende på Kvindekongressen. De prøvede at få mig lokket med, men jeg skulle jo være med til at lave jurt i det tidsrum, hvor de tog afsted. Pludselig opstod ideen. Hvad med at tage jurten med, når jeg fløj derover. Den ide faldt jeg omgående for. Det ville være en flot hilsen til de etniske minoriteter og et fint fredstelt og mange tusind ville komme til at se vores smukke jurt.

Jeg fik ringet til Elna, som omgående var med på ideen, kan I nok tænke jer. Jette Hahne fik jeg snakket med og hun ville også med.

Vi skulle så til at søge om det. Først skulle Grima give tilladelse. Det er jo en fælles ting, vi har lavet. Tilladelsen blev givet og hurra for det. For at komme med på konferencen skulle vi sende vores ansøgning + ansøgning for jurten til New York. Sidst i juli fik vi vores registreringsnr. og derved var vi

overbevist om, at vores jurte bare hørte med sammen med os..

Vi havde også i foråret ansøgt flere rejsebureauer om at sponsorere jurten d.v.s. betale transporten. Det havde vi jo ikke råd til. Penta Travel syntes, at det var så skør en ide, at de sagde ja og her bestilte vi så vores rejse. Alt så ud til at klappe indtil en uge før vores afrejse. Dels viste det sig at Penta Travel kun kunne få jurten med Air China, så jeg måtte alene afsted med den et par dage før end Jette (Elna kunne desværre ikke komme med) og så manglede vi et stk papir på selve jurten. Her begyndte det at gå op for mig, hvad papirer betyder for kineserne.. Vi faxede til NY. Her kunne de overhovedet ikke se, at de havde modtaget en ansøgning. Så faxede og ringede vi til China Organisation Comitee i Beijing. Vi fik en fax tilbage, at man ikke ønskede jurten. Begrundelsen var, at der ikke var plads. Nu var gode råd dyre. Vi ville have jurten med os, så vi faxede tilbage, at jurten var pakket og stod i lufthavnen, så vi bad dem venligt om at sende et stk papir der gav os tilladelsen til at få den ind i landet. Vi gik og var meget spændte. Aftenen før min afrejse kom en kort meddelelse med tilladelsen. Juhue, Teltet blev pakket i 5 store pakker på 30 til 40 kg pr. stk. Jeg syede nogle stofposer, hvilket viste sig at være ganske godt. 150 kg fylder meget.

Rejsen til Kina

Fredag aften tog jeg afsted med en fragtbil til lufthavnen. Jeg skulle have det med som bagage d.v.s. at jeg skulle have det med på transportbåndet sammen med min kuffert. Allerede nu kom næste problem. Jeg havde skrevet med store bogstaver på pakkerne mit navn og NGO, Beijing. Det var ikke nok. Der skulle kinesiske mærkater på, så de kunne læse det i Kina. Jeg skyndte mig at ringe rejsebureauet op og heldigt for mig var Tyge på overarbejde. Han drøede på sin motorcykel ud med mærkaterne. Så kunne jeg endelig sætte mig i flyet.

I Beijing lufthavn kom de 5 pakker + min kuffert på samlebandet. Heldigvis havde kineserne sat unge studerende til at byde kvinderne til konferencen velkommen med en hjælpende hånd og glad var jeg og målløse var de, da de så, hvad jeg havde af bagage. Alt blev læsset op på 5 vogne og kørt ud til tolden. Her parlementerede jeg en time med en kineser, som ikke selv kunne tage stilling til noget, så han løb frem og tilbage efter hvert spørgsmål og svar, men jeg fortalte ham, at det var et typisk dansk telt, som alle havde. Jeg vidste jo ikke, hvilke restriktioner de havde fået. Det endte med at jeg måtte love at tage teltet med mig hjem igen. Det kunne jeg jo sagtens og glad var jeg.

I ankomsthallen stod en ung kinesisk pige Shirley fra Penta Travel i Beijing, som brugte sin fridag til at tage ud og hjælpe mig. Hun måtte indrømme, at hun havde stået i spænding om jeg fik lov til at få jurten ind i landet. Vi skyndte os at få fat i fragtmændene, som det viste sig havde tilknytning til NGO til den alternative kvindekongress. Han forsikrede mig at jeg ikke behøvede at være bange. Han skulle nok passe på jurten. Jeg kunne ikke selv tage med, da man først kunne få adgang til NGO om mandagen (jeg kom om lørdagen).og NGO skulle være i Huairou 50 km udenfor Beijing.

Beijing

Jeg tog en taxa ind til Beijing(ca. 20 km) til det hotel jeg skulle bo på de

næste 2 dage. Det lå heldigvis kun 4 km fra centrum. Beijing er stor. Der bor 10 mill. kinesere. Jeg fik en god vandretur ind mod byens centrum med øjne på stilke. Det var meget spændende og meget anderledes. Hovedgaden er bred med mange høje hoteller. Sidegaderne er meget mere spændende kvarterer, hvor man havde klistret hus på hus, tæt- tæt. Ind i mellem disse mange huse er der så pludselig et gammelt smukt hus, som man ikke har nået at rive ned tidligere. I receptionen på hotellet kunne man ikke meget engelsk men ved hjælp af tegninger kunne jeg gøre mig forståelig, så jeg fandt ud af, hvor jeg kunne leje en cykel (der findes 8 mill. i Beijing). Nu blev det rigtig spændende for nu kunne jeg komme, hvorhen jeg ville. Her fandt jeg bl.a. en hel gade med kun madboder og en anden gade med kun salg af silke.

Jeg fandt en lille restaurant 3 plastikborde, hvor jeg bestilte en fisk. 2 min efter kom kokken gennem restauranten med en levende fisk, som viste sig at være den jeg skulle spise.

Om aftenen gik jeg mig en tur i området omkring hotellet. Der var nogle store indfaldsveje, der gik over som bro og under denne var en rundkørsel i midten af den lød der musik og da jeg kom nærmere viste det sig at det var en båndoptager og en masse mennesker, der dansede moderne vestlige danse. med bilerne susende omkring dem.

Jurten sættes op

At komme til Huaïou, hvor konferencen skulle holdes viste sig at være ret vanskeligt. Man havde lovet, at der skulle være busser til og fra Beijing, når konferencen startede og det her var 2 dage før. Jeg var taget ud til centret, hvor jeg blev indregistreret og her stod masser af mennesker, der skulle til Huaïrou, men der var ingen bus og ingen vidste noget. Det er typisk kinesisk. Efter 2 timer kom der 2 busser, som ikke vidste om de måtte køre længere end til lufthavnen, men det fik de lov til. Huaïrou er en by på 45000 ca. 50 km fra Beijing. Vi havde fået forståelsen, at konferencen nærmest skulle være på en mark, men sådan var det ikke. Konferencen NGO forum blev afholdt på et stort rekreativt område med hoteller og stort sportcenter der lå tæt på byen og omgivet af meget smuk natur med søer og bjerge. Der var en del bygninger, der blev brugt til mødelokaler og desuden var der sat en masse store telte op, der kunne rumme flere looo mennesker.

Foto: Jette Hahne & Tove Willingburg

Og så er det Jette, der fortsætter fortællingen om jurten - made in Denmark - som efter mange genvordigheder, ni timers flyvetur og temmelig tæt på det område, den oprindelig stammer fra - endelig havde nået sit mål.

At jurten befandt sig på NGO-området, var den 2. lettelse på min første dag i Kina.

Den 1. var for mit vedkommende, at jeg fandt Tove, efter 9 timers ophold i Landet i Midten og 8 km's vandren fra det ene hotel til det andet, på jagt efter hende. Jeg stødte næsten ind i hende 500 m fra hotellet, da jeg havde besluttet mig for at vente i lejigheden i stedet for at lede.

Tove blev etableret i vores lejlighed - 3 rum med hver en seng (madrassen var en træbund), et lille sengebord med plasticlampe, en plasticstuntjener (som væltede, fordi den var så let, hvis man hængte et håndklæde op på den) og en plasticventilator. Toilet/bad var et lille rum, med et gammelt toilet med knækket bræt, en håndvask med koldt vand, der for det meste var der, en telefonbruser og en varmtvandsbeholder, der for det meste virkede. I fællesrummet var der et bord og 3 stole samt en el-vand-koger.

Ejendommene var enten lige blevet færdigbygget eller også var de familier som boede der, smidt ud og lejlighederne hastigt istandsat. Der var nypudsede cementgulve og -vægge. Endnu med fugtskjolder. Luften/lugten var forfærdelig og cementstøvet hvirvlede op når man bevægede sig. Tøj, sko og kufferter var grå af cementstøv.

Tirsdag - anden dags formiddag, hvor vi vågnede med hovedpine og hoste, forårsaget af cementstøvet, fik vi efter en del forsøg, fat i en taxi og kørte de 8 km til NGO-forum. Busserne, som skulle afgå hvert 20'ende minut fra fra alle hotellerne til Forum, var endnu ikke igang.

Nu skulle vi finde ud af, hvor vi kunne placere jurten og så få den op at stå. Solen skinnede fra en skyfri himmel, det var varmt og luftfugtigheden meget høj.

Vi fandt frem til det meget travle organisationskontor og fik, efter henvisning først til den ene, så til den anden endelig fat i Bing Luza, som var temmelig højt placeret i hierakiet, men slet ikke højest. Hun havde hørt om jurten og kunne fortælle, at ganske vist havde kvindekongressens organisatoriske leder skrevet under på den fax, der gav os tilladelse til at bringe jurten ind i Kina (den vi modtog 24 timer inden Tove skulle stille i Kastrup lufthavn), men det betød ikke, at vi også kunne sætte den op og bruge den som en aktivitet. Hun beklagede, at der allerede fra organisationskontoret i New York var sket den fejl, at vi ikke var blevet registreret som work-shop. Men vi var nød til - skriftligt - at ansøge om tilladelse igen!

Og det gjorde vi så.

Det var efterhånden blevet sent på dagen og da vi allerede havde gjort den erfaring, at ting tar tid i Kina, besluttede vi at være tålmodige og vente til torsdag formiddag, hvor det hele startede for alvor. Så ville vi hente tilladelsen, få anvist en plads, få jurten kørt derhen og bygge den op. Vi glædede os til det. Og vi glædede os over livet på NGO-Forum, hvor det summede af travlhed.

Onsdag slappede vi af, tog til Beijing, lejede cykler og kørte rundt og så på hovedstaden. på folk, boliger, bygninger. Spiste ved et gadekøkken, stod på

den Himmelske Freds Plads o.m.m. Sidst på dagen tog vi til Kvindekonferencens åbningsceremoni på et stadion i Beijing. Ca. 20.000 kvinder i aldre størrelser, farver, nationaliteter bevægede sig i en farvestrålende strøm ind på tilskuerpladserne og hørte på kamptaler, så på opvisning og optræden, lyttede til musik og sang, kommenterede med tilråb og klapsalver. Det var en flot og bevægende start på kvindekonferencens 9 dages aktiviteter.

Torsdag formiddag stillede vi så op på kontoret, hvor Bing Luza ikke var. Efter megen palaur fik vi en til at ringe hende op - på den bærbare - og be hende vente hvor hun var, til jeg nåede frem til hende. Jeg fandt hende, fik at vide at hun endnu ikke havde fået svar på vores ansøgning, fik hende til at forsøge at få svar via telefonen. Det endte med at vi skulle mødes med hende og den øverste boss for Kina-organiseringen - en mand - kl. 12 på kontoret.

Kl. 12 ventede vi. Kl. 12.30 kom hun styrtende. Forbi os. Fik lige kommunikeret, at hun havde set os og forsvandt så ind på kontoret. Kl. 13 gik jeg ind for at få fat på hende. Hun sad i møde. Det gjorde hun stadig kl. 14.

Kl. 14.30 var min tålmodighed brugt op og jeg sendte en seddel ind til hende, for at fortælle at nu byggede vi jurten op på den plads vi havde udset os. Vi ville ikke vente længere.

Så kom hun og fortalte at bossen endnu ikke var kommet - han sad også i møde - men han ville være der kl. 15. Men vi var ikke længere interesseret i at møde ham og da vi stod fast på at jurten skulle op nu, sagde hun ok, bare vi ikke fortalt nogen, at hun var involveret.

På speditjonskontoret fik vi dem til at køre jurten hen til vores plads, på trods af den manglende tilladelse med stempler og underskrift. (Vi viste dem et stykke papir med engelsk tekst og NGO-stempel).

Foto: Jette Hahne & Tove Willingenburg

Snart var trækonstruktionen sat op. Den så smuk ud og mange var kommet forbi for at se på, for at vide hvad vi var i færd med, hjælpe, fotografere. Så blev himlen sort og kort efter væltede regnen ned. Vi fik de store poser med filten i tørvejr. Og det regnede - lige til fredag middag. Så var solen og varmen tilbage.

Vi lånte en stige fra et hotel ved siden af vores plads. Et par kinesere der

arbejdede på hotellet så forbavtede til, da sidestykkerne blev sat op. Og da vi havde fået den første tagfilt på plads, kom de til for at hjælpe os.

Også en ung amerikansk kvinde hjalp til og hun var så begejstret for jurten, at hun på det nærmeste flyttede ind. Hun blev en af vores faste daglige gæster. Også de to kinesiske fyre kom dagligt, stak hovedet inden for og sagde ini haui (ihvordan går det), havde en cola med til os, bad os skaffe dem badges o.lign.

Vi havde dårligt fået bundet de sidste snore og lagt gulvtæppet på, før de første kvinder dukkede op: 9 japanere, som efter at have fotograferet den smukke jurt og os, kom inden for. Vi fortalte om jurten, dens tilblivelse og hvorfor vi havde bragt den med.

To kinesere kom til.

Alle var meget optaget af den specielle fornemmelse det var at opholde sig i jurten - de associationer det gav. Det blev der snakket en del om. Der blev berettet om de forskelliges engagement i kvindepolitiske spørgsmål, om kvindeliv og kvindearbejdsliv. Senere, hvor også en englænder og en amerikaner var kommet indenfor, blev Kinas atomprøvesprængninger og et-barns-politikken diskuteret. Det foregik både på kinesisk, japansk og engelsk - den ene kineser og flere af japanerne kunne ikke engelsk, så der blev oversat undervejs.

Denne første work-shop - NGO-Forums eneste ikke-planlagte workshop - sluttede med udveksling af adresser (visitkort), små gaver (kuglepenne, badges, foldede papirdukker o.m.m.), knus og aftaler om besøg, når vi engang gæstede hinandens lande.

Foto: Jette Hahne & Tove Willingenburg

En rar og varm, interessant og lærerig oplevelse. Det var sådan vi havde tænkt os, at jurten skulle fungere.

Og det gjorde den, den ene dag efter den anden. Vi nåede (næsten) kun udenfor jurten, når vi blev kaldt ud til fotografering og forklaring på jurtens tilstedeværelse, af begejstrede kvinder, som ikke lige havde tid til at komme indenfor.

Folk var utroligt begejstrede, mange takkede os fordi vi havde bragt jurten med.

De første dage holdt vi skarpt udkig efter de kinesiske sikkerhedsvagter - vi frygtede, at de ville forlange jurten fjernet, fordi vi manglede en tilladelse til

at have den der. Vi så mange - vi så dem luske rundt overalt. De fleste var sikkert bare kinesiske beundrere (af jurten). Og da vi en aften, 3 dage efter vi havde rejst jurten, stødte på Bing Luza, kunne hun fortælle, at tilladelsen var kommet - hun havde modtaget den et par timer tidligere. Sikkerhedsvagterne virkede ikke længere truende.

Jurten blev besøgt af mongolske kvinder, som syntes det var en fantastisk ide, at lave en jurt i Danmark og bringe den med til Kina. Kirgisiske kvinder, som kendte til både jurter, felt, Danmark og Anette Damgård, lærte os at slå siderne op i sommervarmen. De syntes den var smuk og opsætningen korrekt. Vi lovede at sende en hilsen til Anette !!!!! Så det gør vi hermed.

Vi blev interviewet af mexikansk, fillipinsk, kenyansk, indonesisk og dansk radio og til flere forskellige blade. DR lavede et indslag til TVA om jurten, dens tilblivelse og rejse, samt om gamle rødstrømper på kvindekongres med deres døtre (min datter var med), men det blev åbenbart ikke sendt i TV-Avisen.

Tove slæbte Karen Jespersen hen for at se vores jurt, selv om hun var på vej til et møde, hvor hun skulle tale og faktisk ikke havde tid. Hendes sekretær var ved at fortvivle og ministerbilen ventede. Men hun fik den at se.

Vi havde en del "faste" (daglige) gæster. F.eks. en ældre indisk kvinde, som kom, mediterede, spiste sin medbragt mad og sov en times tid. Og så snakkede hun selvfølgelig også med os.

Vores 82-årige tyske veninde fra Dresden skrev sin dagbog, sludrede med os og de andre gæster, sov en halv time og sludrede igen. Hun kom løvrigt brasende midt i TV-optagelserne, for at sige farvel og takke for husly. Det gjorde hun i 5 min. og kom med i optagelserne, som et helt fint indslag. (ærgeligt at det ikke blev sendt.)

Foto: Jette Hahne & Tove Willingburg

En ung sort amerikaner, som havde hjulpet med at sætte jurten op, opholdt sig mest hos os. En ung japaner brugte meget tid på at lære hende og et par andre unge amerikanere (og os) at folde dyr og æsker. Hun forærede os en kinesisk bog om origami.

Og alt imens og ind imellem blev der snakket og diskuteret med kvinder fra Tibet, Skandinavien, Sydamerika, New Zealand, Kina, Japan, Kenya og mange flere lande, om alle mulige kvindesager.

Ind imellem regnede det. Vi gik på det lokale marked og købte plastic til at lægge over jurten. Vi havde fået en tolk til at skrive "plactic" til ...i osv. på kinesisk. Vi fik de 3 meter til det halve af, hvad der blev forlangt. En nat havde det både regnet og stormet, så plastic og røgfilt var blæst ned. Desuden var de fleste work-shop telte på NGO-Forum blæst omkuld, Tibetanerteltet ved at skride ned af skrænten det stod på, mange trapper var regnet væk. Det blev ved at regne. Vi måtte have mere plastic og fandt tilbage til boden, hvor vi havde købt i første omgang. Kineseren forlangte nu en højere pris for de næste 3 meter. (Det sidste han havde). Og under prisforhandlingerne på engelsk/kinesisk fulgte de andre handlende, med stor fornøjelse, udfaldet. Vi fik plasticen til samme pris, som første gang. Der blev grinet godt af de stædige "lang-næsere", som kineserne kalder den hvide race.

Vi nåede heldigvis også at deltage i et par work-shops (der var ca. 300 om dagen), demonstrationer (der var flere daglig), møder i Nordisk rum og garden-party på den danske ambassade i Beijing. Vi nød hele atmosfæren på NGO: imødekommethed, venlighed, åbenhed, interesse for hinanden, sjov, grin og alvor, snak og diskussioner, musik, sang, dans og optræden.

Og da vi havde fået taget jurten ned - i regnvejr - aftalt med speditøren om afhentning og aflevering i lufthavnen, spist vores sidste måltid i Huairou med hollandske venner og flyttet til et bedre hotel - alt sammen på NGO's afslutningsdag - kunne vi i fred og ro lege turister de sidste par dage: Muren, Sommerpaladset, Ming-gravene, Den forbudte by, Lamatemplet, familie-, fabriks- og plejehjemsbesøg.

Tove, som blev en dag længere fortæller:

Mandag tog Jette hjem. Jeg brugte dagen til at køre rundt på cykel i Beijing. Fik set den forbudte by og købt ind på silkemarkedet. Tidligt næste morgen gik det så hjemad. Jeg tog en taxa med 2 danske kvinder til lufthavnen. Her skulle jeg møde speditøren. For første gang på hele turen, blev jeg nervøs for at jurten var forsvundet.

Men den tanke blev gjort til skamme, for 10 min. senere stod speditøren der, med mine 5 store pakker.

Med et stort smil sagde han til afsked: "Du har brudt igennem den kinesiske mur og det er der ikke mange der har!"

Det syntes jeg var en flot afslutning på en spændende tur.

Og en spændende tur var det.

Bare surt, at vi ikke havde penge og fri fra arbejde til 2 måneder mere.

Men i År 2000 er der endnu en kvindekongres. Hvor ved vi endnu ikke.

Men vi ved, at vi vil deltage - med jurten.

Er der andre der vil med??

Tove Willigenburg & Jette Hahne

En tur til Kina

med 150 kg på ryggen

Lige nu sidder jeg inde i vores smukke jurt, som jeg har sat op i vores have for at få den sidste duft fra Kina.

Jurten blev jo bygget i august på Tørning Mølle. Den historie har I allerede fået. Jurten blev færdig og indviet lørdag aften med dans rundt om den og nogle af os nåede også at sidde indeni den og nyde det. Om søndagen blev den pakket sammen og Jette tog al filten (den var ikke helt tør) og jeg tog træet med til Sjælland.

Foto:Anette Damgaard

Og hvad skete der så?

Nu skal jeg lige tilbage til foråret, hvor jeg havde besluttet, at jeg ville med på den alternative verdenskvindekonference NGO i Beijing i Kina. På FNs Sociale Topmøde her i København havde jeg mødt kvinder, der skulle med på et fredstog fra Helsinki til Beijing og ende på Kvindekongressen. De prøvede at få mig lokket med, men jeg skulle jo være med til at lave jurt i det tidsrum, hvor de tog afsted. Pludselig opstod ideen. Hvad med at tage jurten med, når jeg fløj derover. Den ide faldt jeg omgående for. Det ville være en flot hilsen til de etniske minoriteter og et fint fredstelt og mange tusind ville komme til at se vores smukke jurt.

Jeg fik ringet til Elna, som omgående var med på ideen, kan I nok tænke jer. Jette Hahne fik jeg snakket med og hun ville også med.

Vi skulle så til at søge om det. Først skulle Grima give tilladelse. Det er jo enfælles ting, vi har lavet. Tilladelsen blev givet og hurra for det. For at komme med på konferencen skulle vi sende vores ansøgning + ansøgning for jurten til New York. Sidst i juli fik vi vores registreringsnr. og derved var vi